

Forslaget endogfaa videre, idet Bestemmelsen om de theologiske Kandidater ikke den Gang formaaede at trænge igjennem her. Forslaget gaar i et Par Punkter endnu lidt videre, men rigtignok i Punkter af underordnet Betydning. Det indrømmes saaledes med Hensyn til Bedesalen, at den ikke behøver at have alt Fornødent til de kirkelige Handlinger, naar den kun er forsynet med alt Fornødent til den egentlige Gudstjeneste. Det synes at være en naturlig Følge af den Ret, der er givet Valgmenighedens Medlemmer til at benytte deres Sognekirke til kirkelige Handlinger, at de da heller ikke skulle tvinges til at have det til de kirkelige Handlinger Fornødne i Bedesalen, hvor det jo i saa Tilfælde kunde komme til at henstaa til ingen Nytte. Man kan vel forudsætte, at i Reglen vil Valgmenighederne ønske at have deres Bedesal forsynet med disse Ting, og Bestemmelsen vil altsaa kun komme til Anvendelse paa de enkelte Steder, hvor tvingende Omstændigheder kunne gjøre det nødvendigt at indskrænke Udgiften til saa lidt som mulig, og i saa Tilfælde kan den faae sin Betydning. Dernæst er der i den tredje Betingelse, der omhandler Præstens Stilling, sket en lille Forandring, idet der efter Ordene: „ikke har nogen Ansættelse i denne“ er tilføjet: „eller vil opgive denne Ansættelse“. Derved vil det uregelmæssige Forhold ophøre, som nu finder Sted, at Ingen kan blive Præst i Valgmenigheden uden først at være entlediget fra sit hidtilværende Embede i Folketirkens Tjeneste, medens han herester ligesom ellers, naar han søger om et andet Embede, vil kunne indgive sin Begæring om at blive beskikket til Præst for en Valgmenighed uden først at søge om Entledigelse. Det er et Punkt, som ikke kan have nogen væsentlig Betydning, men som det dog af formelle Hensyn vil være rigtigt at optage. Derimod er der paa den anden Side Ting i dette Forslag, hvorved Folkethinget vil komme Landsthingets Ansættelse imøde. Dette er saaledes Tilfældet med den Indrømmelse, der gives i Henseende til Valget af theologiske Kandidater, at han skal have fuldt sit 30te Aar og i Forveien have erhvervet Samtykke hos Kirke- og Undervisningsministeren til sit Valg. Ved disse Betingelser har man villet betrygge sig mod mulige Misbrug af den Ret, der i Dyrigt gives, idet da ikke de yngre Kandidater fra 25 Aars Alderen, som det ellers vilde ske, kunde ordineres, men først i en Alder, hvor et mere modent og erfarent Sind maa forudsættes at være tilstede. Ved at de i Forveien skulle indhente Samtykke hos Ministeren, bliver det ikke en blot formel Sag, at Vedkommende indstilles til Kongens Stadfæstelse, men Ministeren faar virkelig Indseende med, at den Mand, som skal overtage Pladsen, har i alle Henseender de Egenstaber, man maa ønske. For os, der have ønsket denne Ret for Valgmenighederne, hade ikke de her nævnte Betingelser kunnet være nogen afgjørende Hindring; thi det har ganske vist ogsaa været vor Lønske, at det

skulde være modne Mænd, der stattedes til en saadan præstelig Gjerning, og ikke Andre end dem, som ønskede sig denne Gjerning af sand kirkelig Interesse; men ere disse Egenstaber tilstede, tør man ogsaa forudsætte, at Ministeren ikke vil lægge nogen Hindring i Veien for deres Valg. Dertil kommer, at de her omhandlede Mænd selvfølgelig i Reglen maa være noget ældre, da man neppe kan tænke sig, at en Valgmenighed vilde slutte sig om dem, uden at de gennem en længere Udværelse have lært dem at kjende. Fremdeles er der jo et Hovedpunkt, hvori man fra Folkethingets Side maa give efter, saafremt man vil gaa ind paa dette Forslag, nemlig Opgivelsen af det Ønske, som her i Thinget har været meget stærkt følt, om Brugen af Sognekirkerne til Liden, da de ellers ikke bruges af den egentlige Sogmenighed. Jeg behøver ikke at sige, at jeg saa fuldt som Nogen anser dette Punkt for at være baade billigt og ønskeligt i alle Henseender, men vi maatte give noget efter for de modstaaende Ansættelser, og til en vis Grad er dette Punkt jo dog blevet anerkjendt, idet der ikke blot er indrømmet Brugen af en „Bedesal“ i Stedet for af et „Bedehus“, men Kravet paa de fornødne Ting til de kirkelige Handlinger er bortfaldet, og Udørelsen af disse udtrykkelig tilladt i Sognekirkerne. En egen Bestemmelse om det sidste fandtes ikke i det Forslag, som blev vedtaget her i Thinget ved sidste Behandling, og jeg skal tilføje, at jeg ansaa det for overflødig, da jeg antog det for en Selvfølge, at Medlemmer af en Valgmenighed maatte have samme Ret som andre Sognebaandalsere. Deri var jeg bleven bestyrket ved en Udtalelse af den høitæredede Kirkeminister ved en af Forhandlingerne i Landsthinget, hvor han udtalte sig for den samme Mening, men da det er blevet oplyst, at der har hersket Tvivl derom, navnlig blandt nogle af Biskopperne, har man ment, at det i alt Fald ikke kunde skade, at denne Bestemmelse blev optagen i Loven; den kunde forebygge al Strid om dette Punkt for Fremtiden. De øvrige Bestemmelser, som fandtes i Folkethingets Forslag, ere faldne bort, men af dem er der ikke nogen, som væsentlig afviger fra, hvad der nu gælder. Den vigtigste Afvigelse skulde vel være den, hvorefter en Mand kan antages til Kirkeanger for en Valgmenighed blot efter en Anmeldelse til Biskopper, hvorimod det nu er overladt til Kirkeministerens nærmere Bestemmelse; men da dette ikke hidtil har beredt Sagen den mindste Vanskelighed, maa man vel haabe, at det heller ikke bliver Tilfældet for Fremtiden. Et Mindretal i Udvalget, som bestaar af 5 Medlemmer af Landsthinget, har ikke kunnet slutte sig til Flertallet, men har dog kunnet tiltræde den Affattelse af Forslaget, som Lovens første Bestemmelse havde, da den i 1868 gik herfra til Landsthinget. Det fortjener ganske vist megen Paakjendelse, at disse ærede Medlemmer af Lands-